

αὐτῶν, καὶ συνδεδεμένα κάτωθεν διὰ χρυσῆς μεταξίνης ταινίας, δὲν εἶνε, νομίζομεν, ἀκατάλληλα διὰ τὰς ὑέλους ἐνὸς κσμφῶς διεσκευασμένου θαλάμου.

Ἔως τώρα ἐγνωρίζομεν πόσον οἱ Ἀγγλοι περιεφρόνουν τὴν ἰδίαν των ζωὴν. Τὸ κατωτέρω πείραμα ἀποδεικνύει μέχρι τίνος βαθμοῦ περιφρονοῦσι τὴν ζωὴν... τῶν ἄλλων.

Ὁ ἰατρός Ἀρνίγκ ἐπεθύμησε νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἡ λέπρα μεταδίδεται διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμού. Μόλις συλλαβὼν τὴν ἰδέαν του, δὲν ἤργησε νὰ προβῇ καὶ εἰς πραγματοποίησίν της, ἐνοφθαλμίσας εὐθὺς τότε, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1885, ἑνα κατάδικον τῆς ἐπικρατείας Χαβάης, καλούμενον Κεανού.

Μετὰ παρέλευσιν τριετίας, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου, οἱ ἰατροὶ Ἐμερσον καὶ Κιμβάλ, μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐνοφθαλμισθέντος καταδίκου, ὃν εὐρόντες εἰς κατάστασιν ἀξιολογήνητον, ἔλαβον μεθ' ὅλης των τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπαθείας τὰς ἐξῆς περιγραφὰς ἐξ αὐτοῦ:

Ἦτα ἐξογκωμένα καὶ ὑπερτροφικά. Μέτωπον ἀναλλοίωτον.

Χεῖρες, ἐξοιδημένοι, δάκτυλοι ἐξογκωμένοι εἰς τὸ μέσον καὶ μεμαραμμένοι εἰς τὰ ἄκρα.

Σῶμα: ἡ ράχης πλήρης πλατῶν καὶ ἀνίσων ἐξανθημάτων ὅμοια δὲ τοιαῦτα, προφανῶς προερχόμενα ἐξ ἐσωτερικοῦ μολυσμοῦ καὶ πλατύτερα τῶν πρώτων πληροῦσι τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος, στῆθος καὶ κοιλίαν.

Κνήμαιο: ἐσωτερικὸς μολυσμὸς προχωρεῖ μειούμενος μέχρι γονάτων, πλατεῖα δὲ καὶ ζωηρόχρους κηλὶς ὑπάρχει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μηροῦ.

Πόδες: ἐξοιδημένοι, καὶ ἡ κυκλοφορία κακὴ.

Ὁ δυστυχὴς οὗτος ὃν οἱ Ἀγγλοι ἰατροὶ χάριν πειράματος ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἦτο μὲν τῷ ὄντι καταδικασμένος εἰς θάνατον, ἀλλὰ δὲν ὑπεχρεοῦτο βεβαίως καὶ νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοιαύτην φρικτὴν δοκιμασίαν.

..

Μία σκέψις τοῦ Ἀλφόνσου Κάρε.

— Θέλετε ν' ἀποκτήσῃτε ὑπηρετήν πιστὸν, ἀφοσιωμένον, πάντοτε παρόντα, ὅστις νὰ σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀνταγαπᾶται ἀπὸ σᾶς; ... συνειθίσατε νὰ ὑπηρετῆσθε μόνοι σᾶς.

Εἰς τὸ Καφενεῖον.

— Τί παίρνει ὁ κύριος;

— Παίρνω κρύο, καὶ παρκαλῶ νὰ μοῦ κλείσῃς τὴν πόρτα.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

(Συνέχεια)

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ὁ Ροζὲν ἔνευε πρὸς τὸν ἡρωϊκῶς ἐργαζόμενον πρὸ τοῦ πυράντου τοῦ Μοντ-βριάν. Ὁ κόμης ἔσπευσε πλησίον του.

— Ἴδου μία ἐπιστολὴ ἣν ἐκόμισε διὰ σᾶς εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου.

Ὁ Ρουδεβέργ τὴν ἔλαβε τρέμων. Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ τὴν ἔστρεψε καὶ τὴν ἐπανέστρεψε μετὰ τῶν χειρῶν του ὡς ἔκν ἡγνῶσι ν' ἀναγινώσκῃ. Ἐσχίσε τὸν φάκελον. Ἐρρίψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν γραφομένων, καὶ τὸ στῆθος του ἐξογκώθη ὑπὸ λυγμῶν. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε ξηρῶς αὐτὰς μόνας τὰς λέξεις:

— Εἶνε ἀνωφελεῖς. Ἀπαίτω ἔως αὐριον νὰ ἔχετε φύγει!

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πύραυρον. Προσεπάθησε νὰ ἐργασθῇ καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του. Τὸ βλέμμα του ἐξορώθη ἐκ τῶν δακρῶν. Βαθυμδὸν ἤρχισε νὰ περιπίπτῃ εἰς ἀδεξιότητάς αἰτίνας ἐκίουν τοὺς γέλωτας τῶν ἐργαζομένων πλησίον του. Δὲν ἤκουεν. Ὁ διευθυντής, βαδίζων πρὸς τὸ μέρος του, τῷ ἀπετίθη μετὰ τόνον φιλικόν, διότι ἐμάντευεν ὅτι μυστικὸν τι ὑπῆρχε μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ πύργου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπεμακρύνθη. Ὑπαχρεοῦτο νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Ἐδιώκετο ὑπ' ἐκείνης. Ἐκεῖνη δὲν θά τὸν ἡγάπα πλέον, δὲν θά ὑπέρερε πλέον δι' αὐτόν... Ὡ! πόσον μετεβλήθη, ἡ ὥραία Γενεβιέδη! Εἰς τὸ πνευμά του ἐπανήρχοντο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου πίννακτος τῶν συμβάντων τοῦ παρελθόντος, οἱ εἴδοι περὶ ἐγκυκαταίψεως οὗς τοσάκις ἐκεῖνη ἐξεδήλωσεν, — ὡς ἐπίτης καὶ λόγοι ζωγραφίζοντες τὴν τρυφεράν της ψυχὴν: «Πρόσεχε καλῶς! Γνωρίζεις, σὲ μόνον ἔχω!» ὁπότε αὐτὸς μετέβαινεν εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἐξῆλθε τοῦ ὑελουργεῖου καὶ ἔλαβε τρέχων τὴν ἄγρουν εἰς Κλερμαρέ.

— Ἐ! πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, ἔλεγον οἱ ἐργάται... μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι, τὸ μυστηριώδες τοῦ ὕφους του καὶ τὴν συμπάθειαν ἣν ὁ Ροζὲν ἐφάνετο δεικνύων πρὸς αὐτόν.

Εἰς Κλερμαρέ, ἐστάθη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ περιβόλου. Τί ἤθελεν ἐκεῖ; Βλέπων τις αὐτὸν οὕτω δειλῶς ὀλισθαίνοντα διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἠδύνετο νὰ τὸν ἐκλάβῃ διὰ κλέπτῃ. Ἐπλησίασεν ἐν τούτοις ἀρκετὰ χωρὶς κινεῖς νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἐν μέσῳ τοῦ σκότους λάμπουσι τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας καὶ ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν παρκαθεῖ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ, σιγῆς κενῆς κινουμένας ὀπισθεν τῶν παρκαπετασμάτων. Ὁ Τουρζὴς εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ πύργου; Τὸ ὑποθέτει, καὶ ἡ καρδία του πληροῦται μίσους. Διότι τὸν ἀποστρέφεται, τότε μᾶλλον ὅσον ἐκεῖνος εἶνε καθ' ὅλα ὑπαδεστότερος

του καθ' ὅλα ὑποφέρει· διότι ἀντεκατεστάθη δι' ἄλλου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς του, ἀπελπίζεται· διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ὁ αἴτιος· τούτου. Καί· ἡ ἐρῆ του διπλασιάζεται ἐκ τούτου, ὅτι μόνος αἴτιος ὑπῆρξεν ἡ ἀστασία καὶ ἡ κτηνωδία του.

Ἀνατρέχει εἰς τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης του, τὸ ὅποιον οὐδεμία δύναμις θὰ διαγράψῃ ἀπ' αὐτοῦ ἐφ' ὅσον ζῇ. Ἡ καρδία του θανασίμως ἐπληρώθη ὑπ' ἐκείνης διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο διὰ παντὸς βέβαιος· κατέστρεψε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην τῆς· ἀπώλεσε τὸν ἐρωτὰ τῆς· ἄλλος ἐγένετο κύριος τῶν θησαυρῶν ἐκείνων, ἄλλος ἄξιος αὐτῶν. Καί· ἔδωκε διὰ τὴν μισεῖ αὐτὸν τὸν Τουρζῆν· διότι ἀνέλαβε τὴν περιθαλψὴν ὧν ἐκείνων τὸν κακῶς ἐκτιμωμένων θησαυρῶν τῶν τρυφεροτήτων καὶ τῆς εὐφρίας. Καὶ αὐτὸς, τίποτε δὲν ἠδύνατο ἐναντίον τῆς. Πελοῦ ἀργὰ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ ὡς ἡρμοζεν. Ἀγαπᾷ καὶ ζηλοτυπεῖ, καὶ πρὸ τῶν ὁμμάτων του ἐκτυλίσσεται τὸ θέαμα τῆς νέας ταύτης ἀφοσίωσης τῆς συζύγου του, ὡς καὶ τὸ τέσπον ἰσχυρὸν καὶ ἀληθὲς πάθος τοῦ Τουρζῆ. Ὅχι πλέον διὰ τὸν Μοντερίαν ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον θὰ προσλαμβάνωσι τὴν τρυφερότητά των τοῦ λοιποῦ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Γενεβιέθης, κατὰ τὰς μυστηριώδεις ὥρας τῆς ἐσπέρας ὅποτε ὁ κόσμος λησμονεῖται καὶ ἀποσύρεται μακρὰν διὰ νὰ παρῇ θάσιν εἰς μόνους τοὺς ἐρωτευμένους ἐπὶ γῆς.

Διὰ τὸν ἄλλον θὰ τείνῃ τοὺς βραχίονάς τῆς· ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἄλλου, ἐξογκωμένου ἐκ τῶν παλμῶν, θὰ στηρίξῃ ἡ Γενεβιέθῃ τὴν κεφαλὴν, θὰ κρύπτῃ τὸ μέτωπον. Δὲν θὰ φοβῆται τίποτε ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ Μοντερίαν. Ὁ στεναγμὸς τῆς θὰ παρέχῃ τὴν ζωὴν, ἐνῶ ταυτοχρόνως τὰ χεῖλη τῆς θὰ ψιθυρίζωσι· σ' ἀγαπῶ! καὶ θὰ ἦναι εὐτυχὲς, διότι ἡ ὑπερηφάνειά τῆς διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Τουρζῆ θὰ τὴν κάμνῃ νὰ λησμονῇ τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ ὁποίου ἔτυχε παρὰ τοῦ Μοντερίαν. Καὶ ἡ ζηλοτυπία δὲν ἐπὶ μόνον τὴν Γενεβιέθην ἐκείνην ἦν ὁ μπάρομπα Τρέγκ συνείθιζε νὰ κοσμήῃ δι' ὧν τῶν ἀνταξίων αὐτῇ ἐπιθέτων· εἶχε πρὸς τούτοις τοὺς πόθους ἀνθρώπου γνωρίζοντος ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ εὐαίσθητον, τὸ κομψόν, τὸ σῶφρον ἄμα καὶ ἐμπαθὲς, τὸ ἀφιέμενον μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς παραφορᾶς καὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν αἰσθανθῇ πάντοτε τὴν ψυχὴν ὑψηλὰ τεθειμένην, καὶ ἐν μέσῳ ἔτι τῶν παραφορῶν καὶ τῶν θερμῶν φιλημάτων. Καὶ ὅλα ταῦτα θὰ ἔφρισον αὖριον εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου;... Καὶ τοῦτο θὰ ἐγένετο νομίμως καὶ εἰρηνικῶς, πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου! Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη σύστωμος θ' ἀνῆκεν εἰς ἐκεῖνον! Ὁ νόμος ἔμελλε νὰ προστατεύσῃ τὴν βεβήλωσιν αὐτὴν!... Καὶ αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐκείνης, ἡ καρδία ἦτο τέσπον ἰσχυρὰ, τέσπον ἰσχυρὸς ἦτο ὁ ἔρωσ των, ὥστε ὁ Τουρζῆς δὲν ἔμελλε ν' ἀποστατήσῃ, ὥστε ἡ Γενεβιέθῃ οὔτε τὴν ἐξευτέλισεν πλέον θὰ ἐνεθυμεῖτο, οὔτε θὰ ἐπὶ πλέον τὰ παλαιὰ φιλήματα, ἀφοῦ ταῦτα θὰ ἐξηλείφοντο ὀλοτελῶς ὑπὸ τῶν νέων.

— Ὅχι, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο... δὲν θέλω!...

Καὶ ἀφήσας τὸν περίβολον, διηυθύνετο πρὸς τὴν οἰκίαν, βαδίζων ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου διαδρόμου. Φθάσας μέχρι τοῦ προαυλίου—χωρὶς κανεῖς νὰ τὸν ἰδῇ ἀκόμη ἐθεώρει μὲ ἐκπληξὴν ἄμα καὶ τρόμον τὴν κεκλεισμένην θύραν ὅπισθεν τῆς ὁποίας αὐτὸς περιφέρεται, κινεῖται, ρευδάζει καὶ ἀναπολεῖ ἐκείνην ἣτις ἀκόμη εἶνε σύζυγός του. Εἶνε πολὺ ἀπλὴ αὕτη ἡ θύρα... Τὸ Κλερμαρὲ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν πρὸς τὸ ἐπιβάλλον τοῦ Λαμότ—Φεγῆ... τίποτε ἐξ ὧν ἐκεῖνου τῶν κοσμημάτων... Ἀλλ' ἡ κεφαλὴ του τέσπον ἐξαλίσθη, ὥστε ἡγγόνει τώρα τί ἦλθε νὰ κάμῃ... Δισταίνει... Αὐτὴν τὴν θύραν δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὴν ἀνοίξῃ· πῶς νὰ γείνῃ δεκτός;

Ἐκρουσεν. Ἐσήμανε τὸν κώδωνα. Βήματα βαρὲα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διαδρόμον. Εἰς ὑπηρετῆς ἐνεφανίσθη, ὅστις ἐφάνη ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐνὸς ἐργάτου.

— Τί ζητεῖς; ἡρώτησε, κρατῶν ἡμιάνοικτον τὸ φύλλον τῆς θύρας.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν κυρίαν μου δὲ Μοντερίαν.

Ὁ ὑπηρετῆς ἤρχισε νὰ γελά.

— Εἶσαι τρελός! τοιαύτην ὥραν;... ἡ κυρία δὲν θὰ σέ δεχθῇ.

— Εἰπέ τῆς τὸ ὄνομά μου. Λέγομαι Ρουδεβέργ.

— ὦ! περιττὸν εἶνε... πέρασε αὖριον...

— Ἐγὼ νὰ εἶπω τι εἰς τὴν κυρίαν Μοντερίαν τὸ ὅποιον δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Αὖριον, θὰ ἦναι πλέον ἀργά.

— Εἰπέ εἰς ἐμὲ ὅτι ἔχεις νὰ τῆς εἴπῃς... Ἡ καλὶτερον νὰ καλέσω, ἐὰν θέλῃς, τὸν κ. Τρέγκ, τὸν πατέρα τῆς κυρίας.

— Ὅχι, θέλω ἐκείνην, ἐκείνην τὴν ἰδίαν... Δοκίμασον... εἰπέ τῇ τὸ ὄνομά μου... θὰ περιμένω ἀπάντησιν...

— Ἐστω, ἀλλὰ τὸ κάμνω διὰ νὰ σέ εὐχαριστήσω...

Δύο φανοὶ ἐκ σιδήρου ἐξεργασμένου ἐφώτιζον τὸν διαδρόμον, καὶ τὸ φῶς αὐτῶν μετέβαλλεν εἰς μαύρην τὴν μελαγχροίην καὶ ἐξημμένην ὅψιν τοῦ Ρουδεβέργ, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον ἰκασίαν.

Ὁ ὑπηρετῆς τὸν ἐξήτάξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁμολογουμένως, ὁ ἐργάτης δὲν ἐφάνετο κακοποιός τις. Ἐν τούτοις, προτοῦ ἀπομακρυνθῇ καὶ ἀναβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ ἡ Γενεβιέθῃ ἐργάζετο πλησίον τοῦ πατρὸς καὶ τῶν τέκνων τῆς, ἐπανέκλεισε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὴν θύραν.

— Ποῖος ἔξει κακμίαν φορὰ! ἐψιθύρισεν...

Εἰς τὴν αἴθουσαν:

— Κυρία, κάτω εἶνε εἰς ἐργάτης ὅστις ζητεῖ ἐπιμῶνως νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν. πρὸς μένην τὴν κυρίαν...

Ἡ Γενεβιέθῃ ἠγέρθη, ἀγίνουσα νὰ πῆσῃ κατὰ γῆς τὸ ἐργόχειρόν τῆς, πλήρῃς συγκινήσεως... Ἠνένησεν εὐθὺς, καὶ ὁμῶς ἡρώτησεν.

Ἀπεσταλμένος τοῦ κυρίου Ροζέν, βεβαίως;...

Δὲν μοί εἶπε τίποτε περὶ τούτου, κυρία. Ἀπλῶς μόνον μοί εἶπε νὰ διαβιᾷται πρὸς τὸν κυρίαν τὸ ὄνομά του.

— Ἀ!

— Καλεῖται Ρουδεβέργ. Τί νὰ τῷ ἀπαντήσω;

— Ὁ Ρουδεβέργ, ἔλεγεν ὁ Ἑρρικέτος, εἶνε ὁ φίλος μου ὃν γνωρίζεις· πρέπει νὰ τὸν δεχθῇς.

Ἡ τυφλή, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν, ἤκοῦτο μετὰ βαθύτης προσοχῆς, καὶ ὁ μπάρπα Τρέγκ, ἀφήσας τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κόρην του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τί νὰ κάμω;

— Νὰ μὴ τὸν δεχθῇς. Καὶ μάλιστα κατ' ἰδίαν, εἶνε ἀδύνατον. Ἐάν ὁ Τουρζῆς τὸ ἐμάνθανε ποίαν δικαιολόγησιν θὰ ἔδιδε εἰς τὰς δικαίας του ἐπιπληῖξεις;... Ὑπόθεσον ὅτι ὁ Μοντέρικν θέλει καὶ ἄλλας βλάβας νὰ σοὶ ἐπιφέρῃ ἀκόμη... δυνατόν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς συνεντεύξεώς του ταύτης, ἔπειτα ἄλλης ἣν θὰ σοὶ ζητήσῃ ἐκ νέου, καὶ κατόπιν τρίτης, ὅπως σὲ κάμῃ νὰ πιστεῦσῃς εἰς τὴν μετάνοιάν του, καὶ οὕτω ματαιώσῃ τὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀποχωρισμὸν σου καὶ τὸ διαζύγιον.

Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ τοιοῦτους σκοπούς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι εἶνε δυστυχῆς καὶ ὑποφέρει... ἀλλ' εἶμαι σύμφωνος, πάτερ μου, πρὸς τὴν γνώμην σου, μοί εἶνε ἡμμοδισμένον νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἐκχευε νεῦμα πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἐκείνη, ἔμεινε ὀρθία, ἐνῶ ὁ Τρέγκ ἐπανελάβε τὴν διακοπείσαν ἀναγνωσίν του. Ἡ τυφλή ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Ἑρρικέτος ἐψιθύρισε:

— Τὸν διώκει;... Τὸν πτωχόν... εἶνε τόσο ἐυγενὴς καὶ τόσο μὲ ἀγαπᾷ...

Ἡ Γενεδιέδη ἤκουεν. Ἡ θύρα κάτω ἠνοιχθῇ, καὶ ὁ ὑπηρέτης διεβίβαζε πρὸς τὸν Ρουδεβέργ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας του. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουεν αὐτὸν προσθέτοντα ἐν τέλει. «Ὡς βλέπεις, σοὶ τὸ προσεῖπα, καλέ μου ἄνθρωπε... δὲν εἶνε ὥρα κατάλληλος δι' ἐπισκέψεις.» Ἡ θύρα ἐπανενκλείσθη μετὰ φόβου βαρέως ἀντηχήσαντος ἐν ὅλῳ τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πύργου. Τὸν ἔδλεπε διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἀξένου οἰκίας εἰς ἣν μάτην ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἐφαντάζετο πάντα αὐτοῦ τὰ κινήματα. Κατήρχετο τὴν κλίμακα κεκυφώς, καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος ζωῆς μονήρους καὶ ἀργῆς εἰς ἣν ἦτο καταδεδικασμένος. Ἐφθασεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ποτὲ πλέον δὲν ἐμελλεν αὕτη νὰ τὸν ἐπανιδῇ! Διέσχισε τὴν αἴθυσαν. Ὁ Τρέγκ τὴν παρετήρει ἄνωθεν τοῦ βιβλίου του, μαντεύων πᾶν ὅ,τι συνέβαινε ἐν αὐτῇ, τελευταίους τινὰς φόβους, ἴσως δὲ καὶ τινὰς κενούς καὶ ἀορίστους φόβους.

— Σκέπτου κάλλιον εἰς τὸ μέλλον. τῇ εἶπε μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν δύναμαι... Τὸ παρελθὸν κατακυριεύει τὴν καρδίαν μου...

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον σκοπεύομεν ν' ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ νυμφευθῶμεν, ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτου ὁ περίφημος Ὡμασίος:

§ 9. Ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὅλων. Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις σύζυγον πολὺ ὠραίαν ἢ πολὺ ἄσχημον, πολὺ πλουσίαν ἢ πολὺ πτωχήν, ἐκ τῆς ἕως πολὺ ἀριστοκρατικῆς ἢ πολὺ προστύχου, ἀλλὰ τῆς τάξεώς του καὶ, διὰ τὰς ἄλλας ἐν γένει ἰδιότητας ὁ μέσος ὅρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὅλων.

Ἀκολουθῶν τὰς ὁδηγίας τοῦ Ὡμασίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Τοῦσμν, δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς μίαν καὶ μόνην συνέντευξιν μετὰ τῆς καλῆς νέας ἣν ἐξέλεξα διὰ σύζυγον, ἀλλ' εἰς πολλὰς τοιαύτας, διότι, ὡς λέγει ἡ § 17 τοῦ μικροῦ τούτου ὁδηγοῦ, δύναται τις ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ κρύπτῃ τὰ ἐλαττώματά της καὶ νὰ προσποιητῇ τὴν ἐγάρρετον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ φανερωθῇ τὸ πρᾶγμα: εἶνε αὕτη.

Διὰ νὰ λάθῃτε, εἶπεν ὁ ξένος, τοιαύτας σχέσεις, ἢ, ὅπως λέγετε, τοιαύτας συνεντεύξεις μὲ τὰς γυναῖκας, ἀπαιτεῖται, νομίζω, νὰ ἔχῃται πολὺ μεγάλην πείραν, ὅπως μὴ ἀπατηθῇτε ἀπὸ τοὺς λόγους των.

Ἐνταῦθα, ὑπέλαθεν ὁ Τοῦσμν, ὁ μέγας Ὡμασίος προσέρχεται πάλιν βοηθός μου, καὶ μὲ διδάσκει πῶς πρέπει νὰ συνάπτωμεν μίαν συνδιάλεξιν σεβαρὰν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ πῶς ν' ἀναμιγνύωμεν εἰς αὐτὴν τερπνοὺς χαριεντισμούς. Πρέπει, λέγει ἐν κεφαλῇ μου ὁ σοφὸς αὗτος συγγραφεὺς, νὰ μεταχειρίζομεθα τὰς χαριτολογίας ὅπως ὁ μάγειρος τὸ ἄλας, ἢ, ἵνα εἶπω κάλλιον, ὅπως μεταχειρίζομεθα τὰ ὅπλα, ὅχι διὰ νὰ προσβάλλωμεν, ἀλλὰ δι' ὑπερασπισίν μας.

Ὡς βλέπω, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σφάλλῃτε, διότι εἶσθε λαμπρὰ προπαρασκευασμένοι δι' ὅλα τὰ συμβεβήκοντα. δύναμαι μάλιστα καὶ νὰ στοιχηματίσω ὅτι διὰ τῶν τρόπων σας θὰ κερδίσητε τὸν ἔρωτα τῆς νέας ἣν ἔχετε ἐκλέξει.

Προσπαθῶ, ἀπήντησεν ὁ Τοῦσμν, νὰ τὸν κερδίσω διὰ τρόπων καλῶν καὶ σεμνῶν, διότι εἰς αὐτοὺς ἔγκειται ἡ φυσικότερα τοῦ ἔρωτος ἐνδείξεις. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κάμνω εἰς βαθμὸν ὅχι ὑπερβολικόν, γνωρίζων καλῶς, ὡς καὶ ὁ Ὡμασίος πρὸςδέχεται, ὅτι αἱ γυναῖκες οὔτε καλοὶ οὔτε κακοὶ ἄγγελοι εἶνε, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνθρώπινα πλάσματα, καὶ πλάσματα ἔχοντα σῶμα καὶ ψυχὴν ἀσθενέστερα ἡμῶν.

Στὸ διαβολο! ἀνέκραξεν ἐξωργισμένος ὁ γηραιὸς Ἰουδαῖος, ἤλθα ἐδῶ νὰ εὕρω ὀλίγη ἀναπαυσίς ὑστερὰ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, καὶ σὺ μοῦ τὴν κατέστρεψες μὲ τὴν φλυαρίαν σου τὴν ἀτελείωτην.

Σιώπα, γέροντα! ἐκράχνασεν ἀποτόμως ὁ χρυσοχόος, διότι θὰ σὲ πετάξω ἔξω ἂν ἐξακολουθήσῃς αὐτὸν σου τὸν βαρβάρων τρόπον. Μὴ τὸν συνερίευσθε καθόλου, ἀγαπητέ μου κύριε Τοῦσμν. Εἴσθε συντηρητικὸς, καὶ φίλος τοῦ Ὡμασίου. Μαθετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι περισσότερον ἀπὸ σᾶς συντηρητικὸς, ἀγαπῶν ἐκείνην καὶ μόνην τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν αὐτὸ μοῦ τὸ φόρεμα ἀνήκει. Ναι, καλέ μου γράμματάς, ἐκείνη ἡ ἐποχὴ